

1. 28η Οκτωβρίου 1940

Μια μέρα φθινοπωρινή
κρύα χωρίς λιακάδα
οι Ιταλοί θελήσανε
να πάρουν την Ελλάδα.
Μα οι Έλληνες απάντησαν
ΟΧΙ με ένα στόμα
Εχθρού ποδάρι δεν πατά
στο Ελληνικό το χώμα.
Γιατ' είναι χώμα ιερό
με αίμα ποτισμένο
κι από τα χρόνια τα παλιά
δάφνες μτιές, σπαρμένο.

2. 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τον Καίσαρα συντρίψανε τα χωριατόπουλα της Ήπειρος,
πήραν φωτιά και δύναμη απ' τις πυρφόρες φλέβες του τόπου τους.
Στα κράνη τους κρέμονταν φουντίτσες του Εικοσιένα,
είχαν τα μπράτσα ώριμα απ' τα μπαρούτια του Δώδεκα,
τις καρδιές λιονταρίσιες απ' την ιστορία του Έλληνα.
Βράχος η Ελλάδα, αστραφερός από φως.
Τα λάβαρά της από καημούς και λουλούδια.
Στης Αλβανίδας γης τις χωματένιες φλέβες
κοιμούνται τα πιο τρανά βλαστάρια της.
Μην τους ξυπνάτε! Πολεμούν ακόμα
για μας που ζούμε και χορταίνουμε ψωμί και φως,
που υπερηφανευόμαστε γιατί είμαστε Έλληνες,
αδέρφια αυτών που έμειναν στην Αρβανιτιάς
τα χάλκινα σπλάχνα.

3. 28η του Οκτώβρη

Άλλη μια φορά
όπως άλλοτε ξανά

ήρθανε εχθροί πολλοί
να μας πάρουνε τη γη.
28^η του Οκτώβρη ήτανε
που στην Ελλάδα μπήκανε
Ιταλοί και Γερμανοί
οι καινούριοι μας εχθροί.
Όμως τι κι αν ήτανε πολλοί
κι ας είχαν τόσο ετοιμαστεί
νικηθήκαν ξαφνικά
και μετάνιωσαν πικρά.

4. **Αθάνατη Ελλάδα**

Αθάνατη Ελλάδα μας
στον κόσμο ξακουσμένη,
μ' όλες τις χάρες οι Θεοί
σ' έχουνε προικισμένη.
Γαλάζιος είν' ο ορανός,
γαλάζια η θάλασσά σου,
γαλάζια κι η σημαία σου,
το θείον έμβλημά σου.
Χαρείτε Ελληνόπουλα,
του Έθνους η ελπίδα.
Χαρείτε, γιατί έχουμε
τρισένδοξη Πατρίδα.

5. **ΑΘΑΝΑΤΗ ΨΥΧΗ**

Τρεμπεσίνα Κορυτσά και Τεπελένι,
Αργυρόκαστρο, Τομόρι και Ιβάν,
τό 'παν όλα πως το δίκιο δεν πεθαίνει
πως την Πίνδο οι εχθροί δεν την περνάν.

Η Ελλάδα μ' ορθωμένο το κεφάλι,
με τραγούδια όπως πάντα γιορτερά,
για μια νίκη εξεκίνησε και πάλι
μ' απλωμένα των γιγάντων τα φτερά.

Και στο μίσος και στη βία καταλύτρα,
το σημάδι της αιώνιας αυγής,
της αγάπης, της αλήθειας, οδηγήτρα
και το σύμβολο της Λεύτερης της γης.

Ματωμένα στις ραχούλες μονοπάτια,
κάθε βράχος, κάθε χώμα που πατάς
και καλύβες των ανθρώπων και πα'λάτια
είχαν γράψει ένα "ταν ή επί τας"

Κι είπε ΟΧΙ ο Λαός στην καταιγίδα
κι είχε μάθει να γκρεμίζει την σκλαβιά,
αλυσόδετη δεν τού 'μοιασε πατρίδα
η ζωή του ήταν μόνο λευτεριά.

Είπε ΟΧΙ κι αντιλάλησεν ως πέρα
ένας ύμνος μια μεγάλη προσευχή.
Κι είπε ΟΧΙ και το ΟΧΙ στον αγέρα
η αθάνατη εγίνηκε ψυχή.

6. ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΑΓΩΝΑΣ

(I - Ο λήθαργος)

Εκατομμύρια άνθρωποι εβλέπαν πως νυχτώναν
οι μέρες μια πίσω απ' την άλλη πληχτικές,
πάθη μικρά κι ιδέες φτωχές τις ξημερώναν
κι όμοια νωθρά διαβαίνουν σκόλες και γιορτές.

Δίχως βαθύτερη ενατένιση εντός τους,
μηδέ στη φύση ούτε στον πλάι τους αδερφό,
αργοκυλούσε στη ζωή τους ο εαυτός τους
χωρίς αντίδραση, χωρίς ούτε σκοπό.

(II - Η βία)

Και μια βραδιά πάνω απ' του ύπνου τα παλάτια
πλανάει τον ίσκιο της η Βία τρομαχτικά,
μαύρο έχει πρόσωπο και πράσινα τα μάτια,
σφιχτά τα δόντια και τα νύχια αρπαχτικά.

Φωτιά και σίδερο κρατάει στ' άνομο χέρι,

φλόγες υψώνει, καίει, γκρεμίζει και βροντά,
καρδιές ανθρώπων ξεριζώνει με μαχαίρι
και τρέχει το αίμα σε ποτάμια κοχλαστά.

(III - Το ξύπνημα των λαών)

Ξυπνάν, σηκώνονται στο πόδι αλαφιασμένοι
και τα όπλα αδράχνουν ένας - ένας οι Λαοί.
Στη Βία ενάντια πολεμάν και ματωμένοι
κρατάν τη Γη τους ως την ύστατη πνοή.
Κάποια στιγμή κάποια λυγίσαν, γιατί έχασαν
την ένθεη πίστη στα μεγάλα ιδανικά,
κάποιοι τους νόμους της τιμής τους εξεχάσαν
κι άλλοι δεν πράξανε πολύ πατριωτικά.

(IV - Η ελληνική ιδέα)

Τότες υψώθηκε το δόρυ της Παλλάδας
το δρόμο δείχνοντας της τίμιας λεβεντιάς
κι η πανοπλία της πάντα αθάνατης Ελλάδας
εβροτνοχτύπησε παιάνα λευτεριάς.

Στα όπλα οι Έλληνες! Ορθοί μες στον αγώνα
οπτασιαστές νικών κι ωδών Πινδαρικών
τρόπαια στον ίσκιο στήνουνε του Παρθενώνα
κι αναθαρρεύουνε τα στήθια των Λαών.

(V- Ο θρίαμβος)

Μια μούσα αιθέρια ξεκινά απ' τον Ελικώνα
προσκαλεσμένη πανανθρώπινης ευχής
και στον πλανήτη κράζει πέρα απ' τον αιώνα
το Ευοί Ευάν της νικητήριας ιαχής.

Κι η ανθρωπότητα ορθωμένη στ' όραμά της
Δάφνης κι Ελιάς ντυμένη φύλλα γιορτινά
μέσα στον Ήλιο και στο Φως σα νέος εργάτης
για έναν καινούργιο δρόμο πάλι ξεκινά.

7. ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ

1. ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ήλιε νοητέ και μυρσίνη σύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη λησμονάτε τη χώρα μου!
2. Αετόμορφα έχει τα ψηλά βουνά στα ηφαίστεια κλήματα σειρά
και τα σπίτια πιό λευκά στου γλαύκου το γειτόνεμα!
3. Της Ασία αν αγγίζει από τη μια της Ευρώπης λίγο αν ακουμπά
στον αιθέρα στέκει να και στη θάλασσα μόνη της!
4. Και δεν είναι μήτε ξένου λογισμός και δικού της μήτε αγάπη μια
μόνο πένθος άχ παντού και το φως το ανελέητο!
5. Τα πικρά μου χέρια με τον Κεραυνό τα γυρίζω πίσω άπ' τον Καιρό
Τους παλιούς φίλους καλώ με φοβέρες και μ' αίματα!
6. Μα 'χουν όλα τα αίματα ξαντιμεθεί κι οι φοβέρες αχ λατομηθεί
Και στον έναν ο άλλος μπαίνουν εναντίον οι άνεμοι!
7. Της Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ και μυρσίνη σύ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη λησμονάτε τη χώρα μου!

ΕΛΥΤΗΣ Ο.

8. **ΑΣΜΑ ΗΡΩΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΝΘΙΜΟ**

1. Ήταν ωραίο παιδί. Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης να φανεί
Σους ώμους της στεριάς το στάρι που αναγάλλιαζε
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης και το φτύσανε
Μια στο κεφάλι, μια στον κόρφο, μια μέσα στο κλάμα του
Βγήκαν Ρωμιοί με μπράτσα φοβερά
Και το σηκώσαν στου βοριά τα σπάργανα.
2. Ήταν γενναίο παιδί
Με τα θαμπόχρυσά κουπιά και το πιστόλι του
Με τον αέρα του άντρα στην περπατησιά
Και με κράνος του, γυαλιστερό σημάδι
(Φτάσανε τόσο εύκολα μεσ' στο μυαλό
Που δεν εγνώρισε κακό ποτέ του)
Με του στρατιώτες του ζερβά-δεξιά
Και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του

-Φωτιά στην άνομη φωτιά!-
Με το αίμα πάνω από τα φρύδια
Τα βουνά της Αλβανίας βροντήξανε
Ύστερα λιώσαν χιόνι να ξεπλύνουν
Το κορμί του, σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
Και το στόμα του, μικρό πουλί ακελάηδιστο
Και τα χέρια του, ανοιχτές πλατείες της ερημίας
βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
Δεν έκλαψαν
Γιατί να κλάψουν
Ήταν γενναίο παιδί!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

9. ΒΡΟΝΤΑΕΙ Ο ΟΛΥΜΠΟΣ

Βροντάει ο Όλυμπος, αστράφτει η Γκιώνα,
μουγκρίζουν τ' ἔγραφα, σειέται η Στεργιά.
Στ' ἄρματα, στ' ἄρματα, εμπρός! στον αγώνα
για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

Ξαναζωντάνεψε τ' αρματολίκι,
τα μπράτσα σίδερο, φλόγα η ψυχή,
λουφάζουν έντρομοι οι ξένοι λύκοι
στην εκδικήτρια μας αντρίκεια ορμή.

Ο Γοργοπόταμος στη Αλαμάνια
στέλνει περήφανο χαιρετισμό.
Μιας ανάστασης νέας χτυπά η καμπάνα,
μηνάν τα όπλα μας το λυτρωμό.

Σπάμε την άτιμη την αλυσίδα
που μας εβάραινε θανατερά,
θέλουμε λεύτερη εμείς Πατρίδα
και πανανθρώπινη τη Λευτεριά.

10. Βροντούν της Πίνδου οι κορφές

Βροντούν της Πίνδου οι κορφές
κι αντιλαλούν τα καταράχια,
πλαγιές βροντούν, σπηλιές και βράχια
κι ως τ' άστρα φτάνουν οι φωτιές
Και των Ελλήνων τα παιδιά
σαν αετοί ορμούν στη μάχη,
κάθε κορφή κι αετοράχη
φωτίζει τώρα η Λευτεριά.
Κι αστράφτει η λόγχη κι αντηχεί
μια τρομερή ιαχή "αέρα"
σαν τούτη τη μεγάλη μέρα
άλλη δε γνώρισε η ψυχή.
Τιμή σ' αυτούς που βροντερά
είπανε το "ΟΧΙ" κάποια μέρα!
Τιμή σε εκείνους που "αέρα"
με στήθη φώναζαν γερά.

11. ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

Ω, τιμημένη γαλανόλευκη,
συ, τα μεγάλα ιδανικά μας
τα συμβολίζεις με το χρώμα σου.
Τα χιονισμένα τα βουνά μας

που τόσοι βάρβαροι τα πάτησαν
όμως ελληνικά θα μένουν,
χιλιάδες χρόνια κι αν περάσουνε,
μύριοι αιώνες κι αν διαβαίνουν!

12. Για μας παιχνίδι ο πόλεμος

Για μας παιχνίδι ο πόλεμος και το ντουφέκι γλέντι.
Τα βόλια που σφυρίζουνε, δε σκιάζουν το λεβέντη.

Κι είναι χαρά, Πατρίδα μου, για σε να πολεμήσω
και τη ζωή που μου 'δωσες, να σου τη δώσω πίσω.
Τώρα, που το άδικο του εχθρού με βασανίζει χέρι,
γέροι, γυναίκες και παιδιά, θε να γενούμε ταίρι.
Ένας στρατός, με μια καρδιά, σε μια φωνή θ' ακούμε!
"Ελεύθερα πεθαίνουμε και δούλοι εμείς δε ζούμε!"
Οι Θερμοπύλες τό 'δειξαν, τ' Αρκάδια, οι Μαραθώνες
και τό 'δαν και θαμπώθηκαν χώρες, λαοί και αιώνες.
Μες στην καρδιά με γράμματα, γραμμένο μια για πάντα
πάντ' άσβηστο, πάντ' άγρυπνο, θα ζει και το Σαράντα.

13. Γιορτάζουμε το «ΟΧΙ»

Εστολίσαμε την τάξη
με της δάφνης τα κλωνάρια
να γιορτάσουμε και φέτος
τα γενναία παλικάρια.
Εστολίσαμε την τάξη
με ωραία σημαιάκια
και γιορτάζουμε το ΌΧΙ
του σχολείου μας τα παιδάκια.

14. Γλυκιά μου Ελλάδα

Άρματ' αν σου λείπουν και κανόνια
σου περσεύει η πίστη κι η καρδιά.
Τρεις χιλιάδες ένδοξα όλα χρόνια
τη χρυσή σου αγιάζουν λευτεριά.
Κι είναι κάθε χρόνος, καθ' αιώνας,
ένα στέφος άυλο, ένας στρατός.
Άνισος στα σίδερα ο αγώνας
άνισος και στα όπλα του φωτός.
Με τ' αστραφτερό σου οπλίσου δίκιο,
χτύπησε τη βία θαρρετή.
Κάλλιο να' χεις θάνατο αντρίκειο,

παρά να ζεις δίχως αρετή.
Μα, γλυκιά μου Ελλάδα, δεν πεθαίνεις,
όπως δεν επέθανες ποτέ.
Ζεις αιώνια κι όλους ανασταίνεις,
όταν ξαναλές “Μολών λαβέ”.

15. Γυναίκες Ηπειρώτισσες

Γυναίκες Ηπειρώτισσες
μέσα στα χιόνια πάνε
κι οβίδες κουβαλάνε.
Θεέ μου τι τις πότισες
και δεν αγκομαχάνε.

Γυναίκες Ηπειρώτισσες
ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δεν ρώτησες
ποιον πας να κατακτήσεις.

Γιαννιώτισσες, Σουλιώτισσες
ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δεν ρώτησες
ποιον πας να κατακτήσεις.

Γυναίκες από τα σύνορα
κόρες, γριές, κεράδες
φωτιά μες τους βοριάδες
Εσείς θα είστε σίγουρα
της λευτεριάς μανάδες.

16. ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΩ

Δύο λόγια θα' θελα να πω
σε σας που βρίσκεστε στο χώμα

που στους πολέμους δώσατε
τα νιάτα σας, ψυχή και σώμα.

Με αίμα γράψατε εσείς
λεμπρές του Έθνους μας σελίδες
τη λευτερία χαρίσατε
σ' Έλληνες και Ελληνίδες.

Δεχτείτε το στεφάνι αυτό
που η γαλανόλευκη το δένει
το χώμα που σας σκέπασε
αιώνια ελαφρό να μένει.

17. **ΈΒΡΟΣ**

Κύλα τ' αργά σου τα νερά
Και πότιζέ μας τα σπαρτά.
ποτάμι αγαπημένο.
Στην όχθη σου με τις ιτιές,
κάτω από δάφνες και μυρτιές,
την ώρα περιμένω.
Να ξεχειλίσουμε μαζί:
Εσύ στον κάμπο τον πλατύ
κι εγώ στην Θράκη όλη!
Με δίψα η γη της θα σε πιή,
μα εγώ θα πλύνω την ντροπή,
και θα βρεθώ στην Πόλη!

18. **Εθνική γιορτή**

Γιορτάζει η Πατρίδα
μεγάλη χαρά
σιμά η δόξα
μ' ολάσπρα φτερά.
Γιορτάζει η Πατρίδα
σε κάθε μεριά

μυρίζουν οι δάφνες
γελά η Λευτεριά.
Σ' αυτή τη γιορτή μας
ελάτε παιδιά
ψηλά τη σημαία
ψηλά την καρδιά.

19. ΕΛΛΑΔΑ

Δεν είν' καινούριο, δεν είναι θαύμα
και ας το θωρούν σαν θαύμα οι ξένοι
Μες απ' τη στάχτη, μες απ' το κλάμα
ξαναγεννιέται μα δεν πεθαίνει.

Είναι πανάρχαιο. Σύννεφα μαύρα,
θύελλες μπόρες κι αν την ταράζουν,
Σαλαμίνες πάλι, Μαραθώνες, Λαύρα,
σύμβολα αθάνατα τήνε σκεπάζουν.

Δεν είν' καινούριο. Εδώ φυτρώνει
η δάφνη, η δόξα και η αντρεία.
Η νίκη πάντα από εδώ φτερώνει
παντού να φέρει Ελευθερία.

Δεν είν' καινούριο, δεν είναι θαύμα
κι ας το θωρούν σαν θαύμα οι ξένοι
Μες απ' τη στάχτη, μες απ' το κλάμα
ξαναγεννιέται μα δεν πεθαίνει.

20. ΕΛΛΑΔΑ

Πατρίδα μας περήφανη
Ηρώων συ κοιτίδα
στον κόσμο πάλι εσκόρπισες
το φως και την ελπίδα.

Πληγώθηκες, γονάτισες,

κι ως πάντα τιμημένη,
ολόρθη ξαναπρόβαλες
δαφνοστεφανωμένη.

Νικήτρα και γιγάντινη
σαν τα παλιά τα χρόνια,
συντρίβεις κάθε βάρβαρο
και τραγουδάς αιώνια.

Η λευτεριά σου Ελλάδα μας,
ζωή ψυχή και Μάνα.
Τ' ανθρώπου μένεις σύμβολο
των σκλάβων η καμπάνα.

21. ΕΛΛΑΔΑ

Σε βλέπω πάλι, Ελλάδα μου, Πατρίδα μου χρυσή
να υψώνεσαι περήφανη, γιατί είσαι πάντα εσύ:
Σύ που το φως εσκόρπισες στον κάμπο πέρα ως πέρα,
κι ήτανε μέρα Ελληνική του κόσμου η πρώτη μέρα.

Πατρίδα μου μεγάλη,
πάλι σε βλέπω όρθια κι ατρόμητη, και πάλι
μαύρη είν' η νύχτα στα βουνά, στους βράχους πέφτει χιόνι,
στα άγρια τα σκοτεινά, ο Έλλην ξεσπαθώνει.

Χιόνια της Πίνδου γίνονται λευκά ρόδα τ' Απρίλη,
κι ο Νικητής, που πάει μπροστά στεφανωμένος με λουλούδια
στο χέρι έχει το σπαθί του Διάκου και στα χείλη
του Ρήγα τα τραγούδια.

Το λέει τ' αγέρι στα κλαριά και στο κλαρί τ' αηδόνι,
τα λέει κι ο αντίλαλος κάθε κορφής και λόγγου
Ελληνοπούλες στα βουνά φορούν τη φλόγα ζώνη
καινούριες βόλτες ο χορός αρχίζει του Ζαλόγγου.

Κι ο μαχητής που δίκοπο κρατεί σπαθί στο χέρι,
"μ' ιδρώτα βγάζει το ψωμί

να ζήσει ξέρει με τιμή
και να πεθάνει ξέρει.

22. Ελληνοπούλα

Είμαι εγώ μια Ελληνοπούλα
που σαν μια Σουλιωτοπούλα,
αγαπώ με την καρδιά μου
την Πατρίδα τη γλυκιά μου.
Κι αν ο εχθρός μας έρθει πάλι
με σκοπό να μας προσβάλει
ΟΧΙ, δε θα τον αφήσω
και θα του φωνάξω «Πίσω!».

23. ΕΜΠΡΟΣ ΟΙ ΨΥΧΕΣ

Εμπρός οι ψυχές, οι ελεύθεροι εμπρός!
Με την πίστη κοντάρι κι ελπίδα
κι ήρθε πάλι παιάνων και ηρώων καιρός
στου φωτός την αιώνια πατρίδα.

Εμπρός οι ψυχές, οι ελεύθεροι εμπρός!
Νέων θρύλων εσήμανε η ώρα.
Ο βάρβαρος πάλι θα σκύψει εχθρός
στων Δελφών, στων Αισχύλων την χώρα.

Εμπρός οι ψυχές! Αίμα ολόθερμο αγνό,
πάντα οι δάφνες διψούν για ν' ανθίσουν.
Στον περήφανο, πόση δόξα, Λαό,
που οι νεκροί και νεκρούς θ' αναστήσουν.

Εμπρός οι ψυχές!. Οι ελεύθεροι εμπρός,
στον μεγάλο και δίκαιον Αγώνα.
Στην Ελλάδα ανατέλλει πάλι το φως,

που θα φέξει τον νέον Αιώνα.

Εμπρός οι ψυχές! Όσοι αγνοί και πιστοί
δεύτε λάβετε φως... Στην κοιλάδα
την μαύρη των γόων αγρυπνά γελαστή,
των ψυχών κολυμπήθρα η Ελλάδα!

24. Ευλογημένη μέρα

Ευλογημένη τρεις φορές
του Οκτώβρη αυτή η μέρα,
που διώξανε τους Ιταλούς
απ' την Ελλάδα πέρα.
Ευλογημένος ο λαός
που απάντησε το **όχι**
ευλογημένος ο στρατός
που με τη ξιφολόγχη,
πάνω στην Πίνδο έγραψε
«Ζήτω η ελευθερία»
και μια σελίδα έγραψε
χρυσή στην ιστορία.

25. Ζήτω ζήτω

Ζήτω ζήτω του σαράντα
η γενιά η τιμημένη,
που στη μνήμη της πατρίδας
αλησμόνητη θα μένει.
Στον τσολιά και στον φαντάρο
η εικοστή ογδόη ανήκει
γιατί αυτοί μας εχαρίσαν
με το αίμα τους τη νίκη.

26. ΖΗΤΩ ΤΟ 1940

Ελληνόπουλα ένα κι ένα
διαλεχτά και προκομένα
είμαστε για την πατρίδα
μια τρανή χαρά κι ελπίδα.

Την Ελλάδα τη γλυκιά μας
κλείνουμ' όλοι στην καρδιά μας
και γι' αυτήν θα ζούμε πάντα.
ΖΗΤΩ - ΖΗΤΩ το Σαράντα !!!

27. Η 28η Οκτωβρίου

Πολεμούν στην Αλβανία...
όλοι για τη Λευτεριά,
η Ελλάδα η αιωνία
δε θα μείνει στη σκλαβιά.
Όλους τώρα μας ενώνει
η Πατρίδα μας, παιδιά,
την Ελλάδα στεφανώνει
πάλι η δόξα η παλιά.
Δόξα στην Ελλάδα,
δόξα στ' αθάνατα παιδιά,
που 'δώσαν τη ζωή τους
για την Ελευθεριά.

28. Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ

Τη θύμηση αυτή
δεν υπάρχουν λόγια να την πούμε.
Όσοι τη ζήσαμε
την κρατάμε φυλαχτό πανάκριβο.

Αμόλευτο στους καιρούς,
θύμηση από φωτιά και θρύλο
που διαλύει μέσα στο χρόνο την περιπέτεια.

Που ταξιδεύει από κορφή σε κορφή

κι έρχεται από τη Πίνδο
στα πέρατα της γης.

Έρχεται να στήσει λάβαρα στις ψυχές μας
να πει πως εδώ μετριέται ακόμα
ο πυρετός κι η οργή των Αθανάτων!

Εδώ κατοικούν Θεοί στους προμαχώνες
και διδάσκουν την Ανθρωπότητα
τον τρόπο που συντρίβουν οι λαοί τη βία
τον τρόπο που οι γενναίοι γίνονται Θεοί!...

29. Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ελληνοπούλα. Στην πατρίδα μου
που τη στολίζει ουράνια χάρη,
θα γίνω απ' τα μικρά τα χρόνια μου
τ' αγαπημένο της καμάρι.

Ελληνοπούλα. Στην καρδούλα μου
έχω κλεισμένη την Ελλάδα,
με το στρατό της τον ανίκητο
και τ' ουρανού της τη λαμπράδα.

Πρωί και βράδυ κάνω δέηση,
Χριστέ μου δύναμη μεγάλη
να δώσεις στη γλυκειά πατρίδα μου
να λάμψει δοξασμένη πάλι.

30. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΧΙ

Κάτω από τη σημαία
στο σχολείο μπροστά

τα παιδιά γιορτάζουν,
τα Ελληνόπουλα
-
Όχι στους τυράννους !
Όχι στη σκλαβιά !
Ζήτω η ειρήνη !
Ζήτω η λευτεριά !
-
Ύστερα στο ηρώο
στέκουν σιωπηλά
Κι ακουμπούν στην πλάκα
αγριολούλουδα.

31. Η ελευθερία

Χαρά μεγάλη έχουμε
ελεύθεροι που ζούμε
και σήμερα γιορτάζουμε
γελάμε τραγουδούμε.
Ζήτω η Πατρίδα μας,
ζήτω και η Λευτεριά μας,
ευχή για ΕΙΡΗΝΗ ας κάνουμε
μες' από την καρδιά μας!

32. Η παρέλαση

Παρέλαση αρχίζει
στρατιώτες προχωρούν
αεροπόροι, ναύτες
ωραία περπατούν.
Να κι ο σημαιοφόρος,
ο πρώτος στη σειρά
τη γαλανή σημαία
περήφανα κρατά.

33. παρέλαση

Όλα φαίνονταν σαν κωμωδία
Οι αλύγιστοι φαντάροι
Ο έχων το γενικόν πρόσταγμα
Πάνω στο τζιπ
Τα παιδιά που έπιναν coca cola.
Μόνο σε μια στιγμή έτριξε
το έδαφος κάτω απ' τα πόδια μας
πιότερο κι απ' τα τανκς.
Ήταν όταν περνούσαν
πάνω στα καροτσάκια τους,
οι ανάπηροι του σαράντα,
ορθομέτωποι,
κρατώντας μια ελίτσα απ' την
Αλβανία μέσα
στα λιπόσαρκα χέρια τους.

34. Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ

Τη θύμηση αυτή
δεν υπάρχουν λόγια να την πούμε.
Όσοι τη ζήσαμε
την κρατάμε φυλαχτό πανάκριβο.

Αμόλευτο στους καιρούς,
θύμηση από φωτιά και θρύλο
που διαλύει μέσα στο χρόνο την περιπέτεια.

Που ταξιδεύει από κορφή σε κορφή
κι έρχεται από τη Πίνδο
στα πέρατα της γης.

Έρχεται να στήσει λάβαρα στις ψυχές μας

να πει πως εδώ μετριέται ακόμα
ο πυρετός κι η οργή των Αθανάτων!

Εδώ κατοικούν Θεοί στους προμαχώνες
και διδάσκουν την Ανθρωπότητα
τον τρόπο που συντρίβουν οι λαοί τη βία
τον τρόπο που οι γενναίοι γίνονται Θεοί!...

35. Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ελληνοπούλα. Στην πατρίδα μου
που τη στολίζει ουράνια χάρη,
θα γίνω απ' τα μικρά τα χρόνια μου
τ' αγαπημένο της καμάρι.

Ελληνοπούλα. Στην καρδούλα μου
έχω κλεισμένη την Ελλάδα,
με το στρατό της τον ανίκητο
και τ' ουρανού της τη λαμπράδα.

Πρωί και βράδυ κάνω δέηση,
Χριστέ μου δύναμη μεγάλη
να δώσεις στη γλυκειά πατρίδα μου
να λάμψει δοξασμένη πάλι.

36. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΧΙ

Κάτω από τη σημαία
στο σχολείο μπροστά
τα παιδιά γιορτάζουν,
τα Ελληνόπουλα

-

Όχι στους τυράννους !
Όχι στη σκλαβιά !
Ζήτω η ειρήνη !

Ζήτω η λευτεριά !

-

Ύστερα στο ηρώο
στέκουν σιωπηλά
Κι ακουμπούν στην πλάκα
αγριολούλουδα.

37. **Η σημαία** (Αυτό είναι το ιερό πανί)

Αυτό είναι το ιερό πανί, το γαλανό και τ' άσπρο
κομμάτι απ' ανοιξιάτικο και ξάστερο ουρανό
που' ναι λευκό σαν τον αφρό, του κύματος που ανθίζει
σε περιγιάλι ολόμορφο, σε πέλαο μακρινό.
Αυτό είναι το ιερό πανί, που όταν περνάει μπροστά μας
υγραίνονται τα βλέφαρα και σπαρταράει η καρδιά.
Έκλαψαν μάτια και καρδιές, επάνω της κι οι κόρες
τις νύχτες την υφαίνανε κρυφά στον αργαλειό.
Είναι η σημαία τη βλόγησαν παπάδες μ' άσπρα γένια
μες στης σκλαβιάς το τρίσβαθο κι απόκρυφο σχολειό
είναι μια αθάνατη πνοή, που ορμάει να ζωντανέψει
με ανατριχίλα ανέκφραστη το δίχρωμο πανί.

38. **Η σημαία** (Με καμάρι περπατώ)

Με καμάρι περπατώ
και στο χέρι σε κρατώ
δίχρωμη σημαία.
Κυματίζεις με χαρά
σε χαϊδεύει τρυφερά
τ' απαλό τ' αγέρι.
Με αγάπη σε θωρώ
σε κρατώ σα θησαυρό
στο μικρό μου χέρι.

39. **Η σημαία** (Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω)

Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω,
με λαχτάρα σταματώ
και περήφανα δακρύζω
ταπεινά σε χαιρετώ.
Δόξα αθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή
και μαζί σου φτερουγίζει
της Πατρίδας η ψυχή.
Όταν ξάφνου σε χαϊδεύει
τ' αγεράκι τ' αλαφρό,
μοιάζεις κύμα, που σαλεύει
με χιονόλευκο αφρό.
Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει
στην ψηλή σου κορυφή
είν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ελπίδα μας κρυφή.
Σε θωρώ κι αναθαρρεύω
και τα χέρια μου χτυπώ,
σαν αγία σε λατρεύω,
σαν μητέρα σ' αγαπώ.
Κι απ' τα στήθη μου ανεβαίνει
μια χαρούμενη φωνή
νά 'σαι πάντα δοξασμένη,
ω! Σημαία γαλανή.

40. **Η ΣΗΜΑΙΑ**

Τί ντροπή μια Ελληνοπούλα
καθώς πρέπει να μην ξέρει
τη γλυκιά μας σημαιούλα
να την κάνει με το χέρι.

Μα εγώ ξέρω και την κάνω
στ' ασπρογάλαζα τη ντύνω
όμορφο σταυρό της βάνω
και γλυκά φιλιά της δίνω.

41. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Εξήντα τέσσερα πέρασαν
χρόνια από τη μέρα
που η Πίνδος αντιλάλησε
στην ιαχή "αέρα"

Μισός αιώνας διάβηκε
που άστραψε η λόγχη
και που βροντοφωνάξαν
οι Έλληνες το ΟΧΙ

Η Δόξα εσεργιάνισε
την Πίνδο με καμάρι
και σκόρπισε τριγύρω της
το δάφνινο κλωνάρι

Τα συλλογιέμαι και ριγώ
τα παλληκάρια εκείνα,
που δίχως σκέψη αφήφισαν
το κρύο και την πείνα.

Δε λογαριάσαν τη φωτιά,
ούτε την τρύπια χλαίνη
και μπήκανε στην Κορυτσά
και μες το Τεπελένι.

Είμαι πολύ περήφανος
και θέλω να τους μοιάσω.
Θα ήταν τάχα μπορετό
και να τους ξεπεράσω;

42. ΛΕΥΚΗ ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Λευκή σαν όνειρο, γαλάζια, ωραία,
κάθε σ' αντίκρισμα καρδιάς παλμοί,
πάντα τρισένδοξη ελληνική σημαία,
το καμάρι του Έλληνα, της πατρίδας η τιμή.

Από τα κύματα μέσα βγαλμένη,
καθάριο σύννεφο στον ουρανό
και στο κοντάρι σου σημαία δοξασμένη
έχεις ατίμητο για στολίδι σου σταυρό.

Διπλός σκοπός ας αντηχήσει τώρα
στης λευτεριάς το σύμβολο μπροστά
κι ας ευχηθούμε μεσ' απ' την καρδιά μας,
τη δόξα να' χει πάντα συντροφιά.

Λευκή σαν όνειρο, γαλάζια, ωραία,
κάθε σ' αντίκρισμα, καρδιάς παλμοί,
πάντα τρισένδοξη Ελληνική σημαία,
το καμάρι του Έλληνα, της πατρίδας η τιμή.

43. Μάνα και Γιος

Στης ιστορίας το διάσελο όρθιος ο γιος πολέμαγε
κι η μάνα κράταε τα βουνά, όρθιος να στέκει ο γιος της,
μπρούντζος, χιόνι και σύννεφο. Κι αχολόγαγε η Πίνδος
σαν να' χε ο Διόνυσος γιορτή. Τα φαράγγια κατέβαζαν
τραγούδια κι αναπήδαγαν τα έλατα και χορεύαν
οι πέτρες. Κι όλα φώναζαν: "Ίτε παιδιάς Ελλήνων ..."
Φωτεινές σπάθες οι ψυχές σταύρωναν στον ορίζοντα,
ποτάμια πισωδρόμιζαν, τάφοι μετακινιόνταν.

Κι οι μάνες τα κοφτά γκρεμνά σαν Παναγιές τ' ανέβαιναν
Με τη ευκή στον ώμο τους κατά το γιο παγαίναν
και τις αεροτραμπάλιζε ο άνεμος φορτωμένες
κι έλυνε τα τσεμπέρια τους κι έπαιρνε τα μαλλιά τους
κι έδερνε τα φουστάνια τους και τις σπαθοκοπούσε,
μ' αυτές αντροπατάγανε, ψηλά, πέτρα την πέτρα,

κι ανηφορίζαν στη γραμμή, όσο που μες στα σύννεφα
χάνονταν ορθομέτωπες η μια πίσω απ' την άλλη

44. ΜΑΡΑΘΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΥΛΩΝΕΣ

Στα πολύ αρχαία χρόνια,
μες τα βάθη των καιρών,
φτάσαν μπρος το Μαραθώνα
τα καράβια των Περσών

Πλήθη αμέτρητα βαρβάρων,
στ' άγιο χώμα μας πατήσαν
και μ' ασπίδες που αστράφταν
πόλεμο άνισο αρχινήσαν.

Όμως και αν ήταν λίγα
της Ελλάδας τα παιδιά,
τους νικήσανε γιατί είχαν
λιονταριών γενναία καρδιά.

Στα νεώτερα τα χρόνια,
στα βουνά της Αλβανίας,
ξανακάνανε το ίδιο
στο στρατό της Ιταλίας,

Τα Ελληνόπουλα μια χούφτα
και μιλιούνια οι Ιταλοί,
μα στο άκουσμα του "αέρα"
φεύγουνε λες κι είν' λαγοί.

Γι' αυτό κι αν περνάν τα χρόνια
κι αν αλλάζουν οι καιροί,
των ηρώων οι απογόνοι,
γίνοντ' ήρωες κι αυτοί.

45. ΜΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

1. Της δάφνης κόψτε το κλωνί απ' την Αθήνα,
στης Σαλαμίνας το γιαλό της θάλασσας τα κρίνα
2. και σε γαϊτάνι πλέχτε τα με μολυβένια θήκη,
για φυλαχτό, για μάρτυρα στο θάνατο ή στη Νίκη.
3. Εσύ που δεν απόκαμες να μας κρατάς καρτέρι,
ξένε, μακριά απ' τον τόπο μας κι απ' το γλυκό του αγέρι!
4. Γύρνα από κεί που εκίνησες και μη διαβείς παρέκει!
Με του Θεού τη δύναμη κρατούμε το ντουφέκι!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

46. ΜΗΝ ΜΕ ΒΛΕΠΕΤΕ ΜΙΚΡΟ

Μην με βλέπετε μικρό
κ' θαρρείτε πως δεν ξέρω
τι σημαίνει η Ελλάδα
για εμάς όλους εδώ !

Μου 'χουν πει για τα σαράντα
ένα κρύο πρωινό
πως ζητήσαν να μας πάρουν
το ?γιο χώμα που πατώ.

Ο παππούς τότε που λέτε
πήγε πάνω στα βουνά
να στηρίζει όπως λείει
το «ΟΧΙ» που είπε ο Μεταξάς.

Θέλω τώρα να φωνάξω
ένα μεγάλο ευχαριστώ
σε εσάς που πια δε ζείτε
για να 'μια Έλληνας εγώ.

47. ΜΝΗΜΗ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Σας λαμπρύνει η δόξα της Θυσίας
Με το φως της ασκλάβωτης σκέψης.
Σαν ευλογία στη υπέρτατη Αρετή
Που τη γενναία ύπαρξή Σας έχει στέψει.

Πολύφεγγο το διάβα Σας, της Πίνδου Σταυραετοί,
Αστροπελέκι το σπαθί και φως η λεβεντιά Σας
Το φασισμό συντρίψατε σ' ελληνικά βουνά
Με των προγόνων την ευχή και την παλικαριά Σας.

Το πνεύμα Σας αθάνατο και διδαχή η μορφή Σας
Τραγούδι η θυσία Σας στο δρόμο της ζωής
Τους τύραννους διδάξατε πίστη και Λευτεριά
Της Ιστορίας, της τιμής, της Αρετής παιδιά.

48. Μολών Λαβέ

Μια σπιθαμή απ' το χώμα αυτό
Τα' άγιο κι ιερό δε δίνω,
Τη λευτεριά μου δεν πουλώ
Και σκλάβος δε θα γίνω.

·
Στα χέρια μου τα' αδείλιαστα
Το πιο παλιό ντουφέκι
Γίνεται για τη λευτεριά
Βροντή κι αστροπελέκι.

·
«Όχι !» φωνάζω στον εχθρό
κι ορθώνομαι λιοντάρι.
Τη λευτεριά μου όποιος μπορεί
ας έρθει να την πάρει.

49. ΞΑΝΑΝΘΙΣΑΝ ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ

Της δάφνης ξανανθίσαν τα κλωνάρια
απάνω στις Ηπείρου τις πλαγιές,
τα νέα να στολίσουν παλικάρια,
που απ' όλες της Ελλάδας τις μεριάς
τραβούν μ' ορμή, με θάρρος και μ' ελπίδα
για να δοξάσουν τη γλυκιά πατρίδα.

Ο βάρβαρος εχθρός τώρα ας το μάθει
κι ας φύγει ντροπιασμένος, ταπεινός.
Η δάφνη στην Ελλάδα δεν ξεράθει,
της Λευτεριάς δε σβήσκει ο αυγερινός.
Κρατεί η Ελλάδα κλώνο ελιάς, μα ξέρει
να σπέρνει κεραυνούς με τ' άλλο χέρι.

50. ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

1. Πρώτος και κορφινός εσύ έχεις μείνει
κείθε απ' τη στοιχειωμένη ποταμιά.
Μα ουδέ του τάφου βρίσκεις τη γαλήνη
στου Σαγγαρίου την άξενη ερημιά!

2. Σηκώσου από τα χώματα ένα βράδυ
σε προσκλητήριο κράξε τους νεκρούς
κι οδήγα το μακάβριο τους κοπάδι
στων πατρικών μνημάτων τους σταυρούς.

3. Μη σας πλανούν, γενναίε συνταγματάρχη
τα οράματα της ύστατης πνοής.
Τίποτα στην Ασία πια δεν υπάρχει
να το φρουρήτε κι απ' τον τάφο εσείς.

4. Οι τάφοι μας βαθύτεροι έχουν γίνει
κι από μια νίκη κι από μια φυγή
Κάποιος σπόρος βαθιά θ' απομείνει

Κάτι θ' ανθίσει απ' τη φτωχή τους γη.
5. Μα κι αν δεν είναι η δάφνη, που θα στέψει
εκδικητών εγγόνων κεφαλές,
ας είν' η εληά, που αιώνια πιά θα θρέψει
του Αιγαίου αδερφωμένες τις φυλές!

51. ΟΜΠΡΟΣ!..

Ομπρός! Με ορθή, μεσούρανη
της λευτεριάς τη δάδα
ανοίγεις δρόμο Ελλάδα,
στον Άνθρωπο, -ομπρός.

Ορμάνε πρώτοι οι Έλληνες
κι όλοι οι λαοί σιμά Σου
- μεγάλο τ' όνομά σου -
βροντοφωνάν "Ομπρός!"

ομπρός να γίνουμε ο τρανός
στρατός που θα νικήσει
σ' Ανατολή και Δύση,
το μαύρο φίδι• ομπρός,

ομπρός κι Ελλάδα σκώθηκε
και διασκορπάει τα σκότη...
Ανάστα η Ανθρωπότη
κι ακλούθα την. Ομπρός!

52. Όταν κάνουμε πόλεμο

Όταν κάνουνε πόλεμο
η γη έχει πονόλαιμο
πονάει η καρδιά της
και κλαίνε τα παιδιά
Ενάντια στον πονόλαιμο
στον πόνο και στον πόλεμο
υπάρχει μια ασπιρίνη

άνθρωποι, πέστε: ΕΙΡΗΝΗ

53. **Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΟΥ 1922**

1. Απάνω από της Θράκης τις πεδιάδες
Κι απάνω από της Ασίας τα βουνά,
Απ' των νικών τις ένδοξες κοιλάδες
Κι απ' της φυγής τα δάση τα γυμνά.
2. Απ' τις πυρπολημένες πολιτείες
Απ' τις βεβηλωμένες εκκλησιές
Κι απ' όλων των νεκρών τις κατοικίες
Που απόμειναν χωρίς σταυροδεσιές.
3. Απάνω απ' όλα τέτοιες ώρες
Διαβαίνουν του χειμώνα οι στεναγμοί,
Οι συγνεφίες, τ' αστροπελέκια, οι μπόρες,
Οι χιονοθύελλες, του βοριά οι θυμοί.
4. Διαβαίνουν τέτοιες ώρες και μαζί τους
Η θλιβερή μου σέρνεται ψυχή
Στενάζει με τη βάρηχη βροντή τους
Και κλαίει με τη θολή τους τη βροχή.

54. **ΟΧΙ** (Σήμερα η Πατρίδα μας [1])

Σήμερα η Πατρίδα μας
φορεί τα γιορτινά της
κι απ' άκρα σ' άκρα αχολογούν
τα κατορθώματά της.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
«ΟΧΙ» βροντοφωνάξαν,
αψήφησαν τον κίνδυνο
και τ' άρματα αρπάξαν.
Κυνήγησαν τους Ιταλούς.
Νίκησαν! όπως πάντα
κι έδειξαν σ' όλους, τι θα 'πεί
το «ΟΧΙ» του Σαράντα.

Εχθροί, δεν θα περάσετε
ποτέ μες στην Ελλάδα,
γιατί' είναι γη της λεβεντιάς,
της Λευτεριάς λαμπάδα!

55. **ΟΧΙ** (Σήμερα η Πατρίδα μας [2])

Σήμερα η πατρίδα μας
έχει γιορτή και πάλι
Γιορτάζει υπερήφανη
μια νίκη της μεγάλης.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
απάντησαν το Όχι
και νίκησαν τους Ιταλούς
με το όπλο και τη λόγχη.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
τους Ιταλούς νίκησαν
και την ελευθερία τους
με αίμα εκερδίσαν.

56. **ΟΧΙ** (φωνάζουν στον εχθρό)

ΟΧΙ, φωνάζουν στον εχθρό
τα ηρωικά παιδιά σου,
Πατρίδα πολυπόθητη
πάνω στα σύνορά σου.
Πέρασαν χρόνια αρκετά
από τη μέρα εκείνη,
που ο Ιταλός στη χώρα μας
μπήκε να τη μολύνει.
ΟΧΙ, τότε φωνάξαν,
πατρίδα τα παιδιά σου,
και με το ΟΧΙ πέρασε
για την Ελευθεριά σου.
Γ' αυτό το ΟΧΙ, που είπαν,

πατρίδα, τα παιδιά σου
γιορτάζουμε όλοι σήμερα
στη λεύτερη αγκαλιά σου.

57. **ΟΧΙ**

Ενα ΟΧΙ στον εχθρό σου,
όπως έκανες και πάντα,
βροντοφώναξες Ελλάδα
και το θρυλικό Σαράντα!

Και το πήρανε τα νιάτα
της πατρίδας το λουλούδι
και το έκαμαν με πίστη
εγερτήριο τραγούδι.

Στις κορφές ψηλά της Πίνδου
σαν θεριά έχουν ανέβει
κι αν τους λείπουνε τα όπλα
η ψυχή τους περισσεύει.

Πολεμούν στην Τρεμπεσίνα
τα παιδιά σου αντρειωμένα
κι ανασταίνουνε και πάλι
το παλιό Εικοσιένα!

58. **ΟΧΙ, ΠΟΤΕ ΣΚΛΑΒΑ ΖΩΗ**

Είπεν ο νέος ανταριασμένος “
"Όχι, ποτέ σκλάβα ζωή!"
και του χαλύβδωσε το μένος,
καρδιά και σώμα και ψυχή.

Κι όπως οι πρόγονοί του νά τον
γράφει και πάλι μ' αστραπές,
μες το βιβλίο των αθανάτων
καινούριες πράξεις ηρωικές.

Γειά σου παλληκαράκι, γειά σου,
ξεπεταρούδι, χρυσαετέ!
Πολέμα για τη λευτεριά σου
και δεν θα ξεχαστείς ποτέ.

Και ζωντανό κι αποθαμένο
η Ελλάδα μπρος σου, ποια τιμή!
με το δεξί της υψωμένο,
θα σκύβει και θα σ' ευλογεί!

59. ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα μου εσύ, Πατρίδα μας,
δεν είσαι σαν τις άλλες.
Εσύ το χώμα ξαστοχάς
στης δόξας τις αγκάλες,
Εσύ το θάνατο νικάς.

Διπλό το νόημα ζωής,
διπλό και του θανάτου
- πρώτη εσύ τό' πες και το λές
ξανά στον κόσμο κάτω
σε Δύσες και σ' Ανατολές.

Του κόσμου η μνήμη αν σ' έχασε,
θα σε ξαναγυρίσει
τρίτη φορά, τρανή φορά,
σ' Ανατολή και Δύση
πάνω στην νίκης τα φτερά.

Πατρίδα μας εσύ, Πατρίδα μας,
δεν είσαι σαν τις άλλες.
Εσύ το χώμα ξαστοχάς

στης δόξας τις αγκάλες.
Εσύ το θάνατο νικάς.

60. ΠΙΝΔΟΣ

Των προγόνων οι βλαστοί, μ' ατσαλένια κορμιά
του πολέμου περνώντας τη φρίκη,
της καρδιάς μας τη φλόγα τη φέραμε μια
ως εκεί που μας πρόσμενε η Νίκη.

Με τη λόγχη χαράξαμε αδρό στα βουνά
τ' όνομά μας, -γαλάζιο λουλούδι-
να το πάρει ως τα πέρατα ο θρύλος ξανά
στους λαούς να το κάνει τραγούδι.

Προσταγή στη φυλή μας, σα νόμος βαριά,
το παλιό ν' αναστήσουμε θάμα.
Νά 'ναι αιώνια σε τούτη τη γή η Λευτεριά
κάποιας μοίρας ορίζει το τάμα.

Μάνα Ελλάδα, δική σου μια σάλπιγγα ηχεί,
λες ακόμα στης Πίνδου μια κόχη.
στους λαούς να θυμίζει, γεμάτο ψυχή,
το τρανό που ξεστόμισες "ΟΧΙ".

61. Πίνδος

Πάνω στην Πίνδο της τιμής
τα μαρμαρένια αλώνια
πολέμησαν οι Έλληνες
με κρύο και με χιόνια.
Πολέμησαν για λευτεριά

του έθνους την περηφάνια
κι η δόξα τη στεφάνωσε
μ' αμάραντα στεφάνια.
Πάνω στις Πίνδου τα βουνά
προτείνοντας τη λόγχη
είπε ο στρατός μας στον Εχθρό
«δεν θα περάσεις, ΟΧΙ».

62. Σαν την πατρίδα μου

Σαν την Πατρίδα μου, καμιά
στον κόσμο δεν είν' άλλη,
να 'χει γαλάζιον ουρανό,
δαντέλα τ' ακρογιάλι.
Βουνά, λαγκάδια, ρεματιές
μοσχοβολούν θυμάρι.
Χρυσάφι ο ήλιος δω σκορπά
κι ασήμι το φεγγάρι.
Εδώ φυτρώνει κι η ελιά
Με τ' αργυρά τα κλώνια.
Η Δόξα εδώ γεννήθηκε
απ' τα παλιά τα χρόνια.

63. ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ελλάδα ανάθρεψες παιδιά στις δόξας σου τα μέτρα
σε ειρήνης έργα δούλευαν, σε τσάπα και κουπί,
όταν ακούστη αντίλαλος, πού 'σκισε και την πέτρα
από το "Ανάστα!" πού' χανε τα δυο σου χείλη πει.

'Τι ως πήρε ο αγέρας τη φωνή κι αγέρας τη σκορπίζει
απάνω από τα πέλαγα κι απάνω απ' τις στεριές,
παιάν τα ουράνια φλόγισε, σάλπιγγα τα ραγίζει
που προσκαλεί τα τέκνα σου σε νέες παλληκαριές.

Κι ως ήλιος, που του θεριστή το μέτωπο χρυσώνει
κι είναι κι η γη τριγύρα του σα θάλασσα χρυσή,
η Δόξα να! με πράσινες μυρτιές τα στεφανώνει
στο Ιβάν, που τ' αστραπόφεγγα το ζώνουν σα νησί.

Αηγιωργίτικα φαριά χτυπούν τα πέταλά τους,
η Κορυτσά απ' τα σίδερα την κεφαλή ξανθή
ανάγειρε ν' αφουγκραστεί το άγιο μήνυμά τους
και στη σκλαβιά της έλαμψε λυτρωτικό σπαθί.

Της Λευτεριάς της η φωνή γεράκι τη σηκώνει
- γλώσσα φωτιάς, ξαφτέρουγο, κραυγή δοξαστική -
και νά τη! στου Αργυρόκαστρου τα τείχη ορθή φουντώνει
σα θημωνιά που καίγεται, σημαία Ελληνική!

Αλκυονίδα μέρα μου - γαλανομάτες ώρες !-
πού βρήκες το λιοστάλαμα να γιορτοφορεθείς,
να στολιστείς τα ολόχρυσά μες του Βοριά τις μπόρες
στ'ς 'Αγίους Σαράντα το στρατό να τον υποδεχθείς;

Θε μου, το θάμα θαμαστό, λόγια δεν το χωρούνε!
Μα το τραγούδι ο ήλιος σου στα χείλια μου ως ψωμί
που τό 'ψησεν, ώ Ελλάδα μου, να το διαμοιραστούνε
τα τέκνα σου, που πολεμούν για δόξα και τιμή!

64. ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

1. Πατρίδα μας γλυκειά κι ευλογημένη
Απ' τους πιο ωραίους θεούς, τη λευτεριά σου
Με το αίμα των παιδιών σου ζυμωμένη
Επιβουλεύτη ο εχθρός. Το ανέβασμα σου

2. Προς την κορφή της ποθητής Ειρήνης
Έρθε με το στρατό του να εμποδίση,
Διαλαλώντας πως λεύτερη να μείνης
Δε το μπορείς... Τι έτσι προστάζει η Φύση:

3. "Οι μικροί στους τρανούς να γονατίζουν!:"
Κ' είπες: "Μικρή κι' αν είμαι, η δύναμη μου
Απέραντη είναι, γιατί με στηρίζουν
Οι θεϊκοί Έλληνές μου, οι πρόμαχοί μου".

4. Κι ώρμησαν στη φωνή σου τα παιδιά σου.
Και στους βράχους της Πίνδου με το ατσάλι

Εχάραξαν, Ελλάδα τ' όνομά σου
Για την αιωνιότητα και πάλι.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

65. ΣΤΗ ΛΟΓΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

1. Ω λόγχη, αστραφτερή στενή λεπίδα,
σαν τις ψυχές μας ίσια και γυμνή,
άντρες εσέ κρατάνε αληθινοί,
που μόνη έχουν τα στήθη τους ασπίδα!
2. Ω λόγχη, αστραφτερή απ' ατσάλι αχτίδα
στην άβυσσο του νου τη σκοτεινή!
Τ' ανθρώπου, π' άψυχη ήταν μηχανή,
στερνή και μόνη απόμεινες ελπίδα!
3. Λόγχη αντρειωμένων, λόγχη των Ελλήνων,
άστραψες κι αντιλάλησαν οι αιώνες,
κι οι σκλάβοι κόσμοι ανάκραξαν μαζί:
4. Ακόμα η θεία μανία των Σαλαμίνων!
Ακόμη οι Πλαταιές κι οι Μαραθώνες!
Ακόμα των ηρώων το πνεύμα ζεί!...

66. Στη σημαία

Σαν τη μανούλα τη γλυκιά
και σαν την Παναγία,
τόσο, Σημαία, σ' αγαπώ
και σου 'χω εγώ λατρεία.
Καθώς τ' αγέρι που φυσά
ψηλά σε ξεδιπλώνει
σαν τη γαλάζια θάλασσα
είσαι και σαν το χιόνι.

Έχεις κι ένα χρυσό σταυρό
κι είσαι γεμάτη χάρη
κι έχω χαρά να σε κρατώ
Σημαία, με καμάρι.

67. Στην Παναγιά

Όταν τα παλικάρια μας εκεί ψηλά στα χιόνια
μάχονταν για τη λευτεριά, τα ένδοξα εκείνα χρόνια,
αόρατο το χέρι Σου, Μητέρα του Θεού μας,
δυνάμωνε, κι εμπύχωνε τη σκέψη του λαού μας!
Το όραμα, Παρθένα μου, της άγιας μορφής Σου
κι η χάρη Παναγία μου, της μητρικής στοργής Σου,
συνόδευε, προστάτευε, κάθε πολεμιστή μας,
που έγινε ο κεραυνός του άθλιου υβριστή μας!
Στις εκκλησιές ολόθερμα άναβε το κεράκι,
με δέος και με σεβασμό το κάθε γεροντάκι,
που είχε το γιο, τον εγγονό, πάνω στο μετερίζι,
εκεί που η πατρίδα μας πάντοτε τον ορίζει.
Αγνή! Ηλιοστάλακτη! Πάναγνη! Ευλογημένη!
Σε Σε θερμή την προσευχή λέμε συγκινημένοι!
Ευγνώμονα τα χείλη μας εμπρός σου μουρμουρίζουν,
ενώ οι καρδιές τα άνθη τους, Μαρία, Σου χαρίζουν.

68. Στην πατρίδα μας

Πατρίδα μου γλυκιά
Ελλάδα μου εσύ
από τα χρόνια τα παλιά
είσαι τόσο θαυμαστή.
Τ' όνομά σου είναι γνωστό
σε όλη την Οικουμένη
η δόξα σου αθάνατη
σ' όλο τον κόσμο μένει.
Πολύ σε αγαπώ
πατρίδα μου καλή
ποτέ δε σε ξεχνώ
κι ας πάω σ' άλλη γη.

69. ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ

Τραγούδια σου ταιριάζουνε τρανόφτερα.
Πινδαρικοί σου πρέπουν ύμνοι, Εσέ.
Κι' όπου περνάς καμαρωτός, στρωμένα τα
βαγιόκλαρα, Ελληνικέ Στρατέ.
Με σύνθημα στα χείλη σου το "Ελευθερία ή Θάνατος",
τα έργα τα ειρηνικά
Παράτησες και χύμηξες -αγρίμι πρωταμόλυτο-
στα θρυλικά βουνά.
Και στον εχθρό τον πάνοπλο, εφώναξες
βροντόλαλα:
-Δεν θα περάσης, όχι!
Το λέν' η Πίνδος και το Ιβάν, το λέει η Μοράβα...
του τσολιά τι αξίζει η ξιφολόχη!...

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

70. ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΤΟΥ 1940-1941

Μπροστά μας τώρα περνούν οι νέοι
που το Σαράντα, τόσο γενναίοι,
έπεσαν όλοι γι αυτή τη χώρα
και ζούμ' ελεύθεροι αυτήν την ώρα.

Αυτές τις ώρες τις δοξασμένες
δεν απουσιάζουν ψυχές χαμένες,
γιατί εκείνοι που θυσιαστήκαν,
θα πούμε ψέμα πως εχαθήκαν.

Ψυχές ηρώων και ημιθέων,
ω δάφνες δόξας, ανδρών γενναίων,
στρατιώτες, ναύτες κι αεροπόροι,
γίνατε ινδάλματα και πρωτοπόροι !

Γίνατε στάχτες, ποτέ όμως σκλάβοι !

Της δόξας δάφνες έχετε λάβει !
Κι εμείς παιδιά σας ευγνωμονούμε,
παρόμοια δόξα με σας ζητούμε !

Σας καμαρώνει η πλάση όλη !
Σαν σας θυμούμαστε έχουμε σκόλη.
Να κι η σημαία μας που κυματίζει
χαίρετ' η θάλασσα, να την αφρίζει !

Σκύβουμε όλοι γεμάτοι χρέος,
ενώ η καρδιά μας γεμίζει δέος :
Χειροκροτούμε στο πέρασμά σας,
κι όλοι κηρύττουμε την προσφορά σας !

71. ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

1. Σιμά Σας μόνο, εκεί μονάχα πρέπει,
στην πιο αψηλή του μόχτου Σας κορφή,
που τα Έργα δε χωρίζουν από τα Έπη
σα θα' μouna στο πλάι Σας, αδερφοί,

2. Εκεί που η λόγχη και το Πνέμα είν' ένα,
κ' ένα η ψυχή μαζί με το κορμί,
κι όλα τ' αόρατα φανερωμένα
στης Εφόδου την ύστατη ορμή,

3. Εκεί μονάχα, τον υπέρτατο αίνο,
Με του Αισχύλου τον άκρατο σκοπό:
"η Ελλάδα σκώνεται και τρώει τον ξένο",
καθώς θα ορμάτε, θ' άξιζε να πω!

4. Αλλ' αν η λόγχη και το Πνέμα είν' ένα,
λογιάστε το η ψυχή μου πόχει βγει
να Σας προλάβει πιο μπροστά από μένα...
Κι ακούοντας την υπέρτατη κραυγή,
5. ακούοντας τον ακράτητο αυτόν αίνο,
Με του Αισχύλου τον άκρατο σκοπό:
"η Ελλάδα σκώθηκε και τρώει τον ξένο",
πέστε πως ήρτα αυτού να Σας τον πω!

Α. ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

72. Στρατός ειρήνης

Ας χαρούμε την Ελλάδα
στον Χριστό το φως λουσμένη.
Μιαν Ελλάδα ευτυχισμένη
Μιαν Ελλάδα δοξασμένη.

73. ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Μικρή και κοσμοδόξαστη
πολύπαθη πατρίδα
στο κράξιμό σου τρέξαμε
με πίστη και μ' ελπίδα
περήφανοι κι ατρόμαχοι
στους κάμπους του πολέμου
σαν την πνοή τ' ανέμου
και σαν την αστραπή.

Ήρθαμε από τη Ρούμελη
κι απ' του Μωριά τα πλάγια
κι απ' τ' ανθισμένα Εφτάνησα
πού έχουνε χίλια μάγια,
κι απ' τους Μακεδονίτικους
λόγγους κι απ' τις Κυκλάδες
κι απ' όλες τις Ελλάδες
όλοι με μια ψυχή!

Όλοι με την αγάπη σου
είμαστ' αρματωμένοι
και μήτε στοχαζόμαστε

ποιος ζει και ποιος πεθαίνει,
γιατί έμεινες ανίκητη
και στην ενάντια μοίρα
κι εφόρεσες πορφύρα
το φως τ' αληθινό!

Για σε ξεσηκωθήκαμε
πλούσιοι, φτωχοί, ξωμάχοι.
Για της φωτιάς το βάπτισμα
ριχτήκαμε τη μαχη...
Ω, Ελλάδα κι αν σε πλήγωσαν
εχθροί, βάσανα, χρόνια,
η δόξα σου είν' αιώνια
κάτου απ' τον ουρανό...

74. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ

Του Μιλτιάδη δεν είν' ο στρατός
οι Τρακόσιοι δεν είν' του Λεωνίδα,
που ορθωθήκαν για σένα Πατρίδα,
σαν εφάνηκε σμήνος ο εχρθός.

Σαλαμίνας δεν είν' τα νερά,
κι ούτε ο κάμπος εδώ Μαραθώνα,
σε θεϊκό που μετριώνταν αγώνα
χίλιους μ' ένα παιδιά ηρωικά.

Του εικοσιένα δεν είν' κλεφτουριά,
που διαβαίνει βουνά και λαγκάδια
και σκορπά των εχθρών τα κοπάδια
ωσάν τ' άχυρα εμπρός στο βοριά.

Είν' η Πίνδος αυτά τα βουνά,
Αργυρόκαστρο, ?γιους Σαράντα,
Κορυτσά, τα παιδιά του Σαράντα
στα χαρίζουν πετράδια τρανά.

Πολεμάει η καινούρια γενιά
κι ώ Ελλάδα, για ιδές, όλη η πλάση
τόσες δόξες σου πάει να ξεχάσει
στου Σαράντα το θάμα μπροστά.

Ω Μητέρα, Πατρίδα γλυκιά,
τόση δόξα παλιά πια σου φτάνει.
Να, τ' ολόδροσο δέξου στεφάνι,
που σου πλέκει η καινούργια η γενιά.

75. Της Ελλάδας τα παιδιά

Στα βουνά της Αλβανίας
της Ελλάδας τα παιδιά
πολεμούνε τον εχθρό μας
όλα τους με μια καρδιά.
Πολεμούνε σαν λιοντάρια
μπρος στην πρώτη τη γραμμή
απ' το χώμα μας μην πάρει
ο εχθρός μια σπιθαμή.
Κάνουν τείχος τα κορμιά τους
μην περάσει η σκλαβιά
και προσφέρουν τη ζωή τους
για τιμή και λευτεριά.
Δε φοβούνται ούτε βόλια
ούτε χιόνι και βοριά
και την πείνα τους ξεχνούνε
πάντα για τη λευτεριά.

76. Τιμή και δόξα

Ας τραγουδήσουμε παρέα
τραγούδια για τη λευτεριά
και ας υμνήσουμε και πάλι
τη δόξα την παλικάριά.
Τιμή και δόξα στην Ελλάδα
που βροντοφώναξε το ΌΧΙ
Τιμή και δόξα στους φαντάρους
που με το όπλο και τη λόγχη
Πολέμησαν μέσα στα χιόνια
με μια ψυχή με μια καρδιά
κι έδειξαν ότι δε νικάνε
τα όπλα αλλά η καρδιά.

77. Το ΟΧΙ του Σαράντα

Στην ιστορία των λαών
σύμβολο θα΄ ναι πάντα
οι Έλληνες, το ΟΧΙ τους
κι ο Οκτώβρης του Σαράντα!
Τ' αηδόνι απ' την Ανατολή
και τα πουλιά απ' τη Δύση,
σ' όλο τον κόσμο τραγουδούν
κι οι ουρανοί αντιλαλούν.
Πως πάλι η Έλλάδα μια φορά
το δρόμο για τη Λευτεριά,
το δρόμο για τη Λευτεριά
στον άνθρωπο θα δείξει!
Στης Αλβανίας τα βουνά
κι απάνω στ' άσπρο χιόνι,
της νιότης και της λεβεντιάς
ο ανθός με το αίμα της καρδιάς.
Γράφει πως πάντα εδώ θα ζει
του Λεωνίδα η ψυχή
του Λεωνίδα η ψυχή
και του Κολοκοτρώνη.

78. Το Σαράντα

Πάνω στης Πίνδου τις κορφές σε κάθε κόχη,
βροντόλαλο αντιλάλησε το ΌΧΙ.
Κι όλοι το ξέρουν από τότε και για πάντα,
αθάνατο πως είναι το Σαράντα!

79. 28η του Οκτώβρη

Άλλη μια φορά
όπως άλλοτε ξανά
ήρθανε εχθροί πολλοί
να μας πάρουνε τη γη.
28^η του Οκτώβρη ήτανε
που στην Ελλάδα μπήκανε

Ιταλοί και Γερμανοί
οι καινούριοι μας εχθροί.
Όμως τι κι αν ήτανε πολλοί
κι ας είχαν τόσο ετοιμαστεί
νικηθήκαν ξαφνικά
και μετάνιωσαν πικρά.

80. Αθάνατη Ελλάδα

Αθάνατη Ελλάδα μας
στον κόσμο ξακουσμένη,
μ' όλες τις χάρες οι Θεοί
σ' έχουνε προικισμένη.
Γαλάζιος είν' ο ορανός,
γαλάζια η θάλασσά σου,
γαλάζια κι η σημαία σου,
το θείον έμβλημά σου.
Χαρείτε Ελληνόπουλα,
του Έθνους η ελπίδα.
Χαρείτε, γιατί έχουμε
τρισένδοξη Πατρίδα.

81. Βροντούν της Πίνδου οι κορφές

Βροντούν της Πίνδου οι κορφές
κι αντιλαλούν τα καταράχια,
πλαγιές βροντούν, σπηλιές και βράχια
κι ως τ' άστρα φτάνουν οι φωτιές
Και των Ελλήνων τα παιδιά
σαν αετοί ορμούν στη μάχη,
κάθε κορφή κι αετοράχη
φωτίζει τώρα η Λευτεριά.
Κι αστράφτει η λόγχη κι αντηχεί
μια τρομερή ιαχή "αέρα"
σαν τούτη τη μεγάλη μέρα
άλλη δε γνώρισε η ψυχή.
Τιμή σ' αυτούς που βροντερά
είπανε το "ΟΧΙ" κάποια μέρα!
Τιμή σε εκείνους που "αέρα"

με στήθη φώναζαν γερά.

82. Για μας παιχνίδι ο πόλεμος

Για μας παιχνίδι ο πόλεμος και το ντουφέκι γλέντι.
Τα βόλια που σφυρίζουνε, δε σκιάζουν το λεβέντη.
Κι είναι χαρά, Πατρίδα μου, για σε να πολεμήσω
και τη ζωή που μου 'δωσες, να σου τη δώσω πίσω.
Τώρα, που το άδικο του εχθρού με βασανίζει χέρι,
γέροι, γυναίκες και παιδιά, θε να γενούμε ταίρι.
Ένας στρατός, με μια καρδιά, σε μια φωνή θ' ακούμε!
"Ελεύθερα πεθαίνουμε και δούλοι εμείς δε ζούμε!"
Οι Θερμοπύλες τό 'δειξαν, τ' Αρκάδια, οι Μαραθώνες
και τό 'δαν και θαμπώθηκαν χώρες, λαοί και αιώνες.
Μες στην καρδιά με γράμματα, γραμμένο μια για πάντα
πάντ' άσβηστο, πάντ' άγρυπνο, θα ζει και το Σαράντα.

83. Γιορτάζουμε το «ΟΧΙ»

Εστολίσαμε την τάξη
με της δάφνης τα κλωνάρια
να γιορτάσουμε και φέτος
τα γενναία παλικάρια.
Εστολίσαμε την τάξη
με ωραία σημαιάκια
και γιορτάζουμε το ΟΧΙ
του σχολείου μας τα παιδάκια.

84. Γλυκιά μου Ελλάδα

Άρματ' αν σου λείπουν και κανόνια
σου περσεύει η πίστη κι η καρδιά.
Τρεις χιλιάδες ένδοξα όλα χρόνια
τη χρυσή σου αγιάζουν λευτεριά.
Κι είναι κάθε χρόνος, καθ' αιώνας,
ένα στέφος άυλο, ένας στρατός.
Άνισος στα σίδερα ο αγώνας
άνισος και στα όπλα του φωτός.

Με τ' αστραφτερό σου οπλίσου δίκιο,
χτύπησε τη βία θαρρετή.
Κάλλιο να' χεις θάνατο αντρίκειο,
παρά να ζεις δίχως αρετή.
Μα, γλυκιά μου Ελλάδα, δεν πεθαίνεις,
όπως δεν επέθανες ποτέ.
Ζεις αιώνια κι όλους ανασταίνεις,
όταν ξαναλές "Μολών λαβέ".

85. Γυναίκες Ηπειρώτισσες

Γυναίκες Ηπειρώτισσες
μέσα στα χιόνια πάνε
κι οβίδες κουβαλάνε.
Θεέ μου τι τις πότισες
και δεν αγκομαχάνε.

Γυναίκες Ηπειρώτισσες
ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δεν ρώτησες
ποιον πας να κατακτήσεις.

Γιαννιώτισσες, Σουλιώτισσες
ξαφνιάσματα της φύσης
εχθρέ γιατί δεν ρώτησες
ποιον πας να κατακτήσεις.

Γυναίκες από τα σύνορα
κόρες, γριές, κεράδες
φωτιά μες τους βοριάδες
Εσείς θα είστε σίγουρα
της λευτεριάς μανάδες.

86. Εθνική γιορτή

Γιορτάζει η Πατρίδα
μεγάλη χαρά
σιμά η δόξα

μ' ολάσπρα φτερά.
Γιορτάζει η Πατρίδα
σε κάθε μεριά
μυρίζουν οι δάφνες
γελά η Λευτεριά.
Σ' αυτή τη γιορτή μας
ελάτε παιδιά
ψηλά τη σημαία
ψηλά την καρδιά.

87. Ελληνοπούλα

Είμαι εγώ μια Ελληνοπούλα
που σαν μια Σουλιωτοπούλα,
αγαπώ με την καρδιά μου
την Πατρίδα τη γλυκιά μου.
Κι αν ο εχθρός μας έρθει πάλι
με σκοπό να μας προσβάλει
ΟΧΙ, δε θα τον αφήσω
και θα του φωνάξω «Πίσω!».

88. Ευλογημένη μέρα

Ευλογημένη τρεις φορές
του Οκτώβρη αυτή η μέρα,
που διώξαν τους Ιταλούς
απ' την Ελλάδα πέρα.
Ευλογημένος ο λαός
που απάντησε το **όχι**
ευλογημένος ο στρατός
που με τη ξιφολόγχη,
πάνω στην Πίνδο έγραψε
«Ζήτω η ελευθερία»
και μια σελίδα έγραψε
χρυσή στην ιστορία.

89. Ζήτω ζήτω

Ζήτω ζήτω του σαράντα
η γενιά η τιμημένη,
που στη μνήμη της πατρίδας
αλησμόνητη θα μένει.
Στον τσολιά και στον φαντάρο
η εικοστή ογδόη ανήκει
γιατί αυτοί μας εχαρίσαν
με το αίμα τους τη νίκη.

90. Η 28η Οκτωβρίου

Πολεμούν στην Αλβανία...
όλοι για τη Λευτεριά,
η Ελλάδα η αιωνία
δε θα μείνει στη σκλαβιά.
Όλους τώρα μας ενώνει
η Πατρίδα μας, παιδιά,
την Ελλάδα στεφανώνει
πάλι η δόξα η παλιά.
Δόξα στην Ελλάδα,
δόξα στ' αθάνατα παιδιά,
που 'δώσαν τη ζωή τους
για την Ελευθεριά.

91. Η ελευθερία

Χαρά μεγάλη έχουμε
ελεύθεροι που ζούμε
και σήμερα γιορτάζουμε
γελάμε τραγουδούμε.
Ζήτω η Πατρίδα μας,
ζήτω και η Λευτεριά μας,
ευχή για ΕΙΡΗΝΗ ας κάνουμε
μες' από την καρδιά μας!

92. Η παρέλαση

Παρέλαση αρχίζει
στρατιώτες προχωρούν
αεροπόροι, ναύτες
ωραία περπατούν.
Να κι ο σημαιοφόρος,
ο πρώτος στη σειρά
τη γαλανή σημαία
περήφανα κρατά.

93. Η σημαία (Αυτό είναι το ιερό πανί)

Αυτό είναι το ιερό πανί, το γαλανό και τ' άσπρο
κομμάτι απ' ανοιξιάτικο και ξάστερο ουρανό
που' ναι λευκό σαν τον αφρό, του κύματος που ανθίζει
σε περιγιάλι ολόμορφο, σε πέλαο μακρινό.
Αυτό είναι το ιερό πανί, που όταν περνάει μπροστά μας
υγραίνονται τα βλέφαρα και σπαρταράει η καρδιά.
Έκλαψαν μάτια και καρδιές, επάνω της κι οι κόρες
τις νύχτες την υφαίνανε κρυφά στον αργαλειό.
Είναι η σημαία τη βλόγησαν παπάδες μ' άσπρα γένια
μες στην σκλαβιάς το τρίςβαθο κι απόκρυφο σχολειό
είναι μια αθάνατη πνοή, που ορμάει να ζωντανέψει
με ανατριχίλα ανέκφραστη το δίχρωμο πανί.

94. Η σημαία (Με καμάρι περπατώ)

Με καμάρι περπατώ
και στο χέρι σε κρατώ
δίχρωμη σημαία.
Κυματίζεις με χαρά
σε χαϊδεύει τρυφερά
τ' απαλό τ' αγέρι.
Με αγάπη σε θωρώ
σε κρατώ σα θησαυρό
στο μικρό μου χέρι.

95. **Η σημαία** (Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω)

Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω,
με λαχτάρα σταματώ
και περήφανα δακρύζω
ταπεινά σε χαιρετώ.
Δόξα αθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή
και μαζί σου φτερουγίζει
της Πατρίδας η ψυχή.
Όταν ξάφνου σε χαϊδεύει
τ' αγεράκι τ' αλαφρό,
μοιάζεις κύμα, που σαλεύει
με χιονόλευκο αφρό.
Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει
στην ψηλή σου κορυφή
είν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ελπίδα μας κρυφή.
Σε θωρώ κι αναθαρρεύω
και τα χέρια μου χτυπώ,
σαν αγία σε λατρεύω,
σαν μητέρα σ' αγαπώ.
Κι απ' τα στήθη μου ανεβαίνει
μια χαρούμενη φωνή
νά 'σαι πάντα δοξασμένη,
ω! Σημαία γαλανή.

96. **Μάνα και Γιος**

Στης ιστορίας το διάσελο όρθιος ο γιος πολέμαγε
κι η μάνα κράταε τα βουνά, όρθιος να στέκει ο γιος της,
μπρούντζος, χιόνι και σύννεφο. Κι αχολόγαγε η Πίνδος
σαν να' χε ο Διόνυσος γιορτή. Τα φαράγγια κατέβαζαν
τραγούδια κι αναπήδαγαν τα έλατα και χορεύαν
οι πέτρες. Κι όλα φώναζαν: "Ίτε παιδιάς Ελλήνων ..."
Φωτεινές σπάθες οι ψυχές σταύρωναν στον ορίζοντα,
ποτάμια πισωδρόμιζαν, τάφοι μετακινιόνταν.

Κι οι μάνες τα κοφτά γκρεμνά σαν Παναγιές τ' ανέβαιναν

Με τη ευκή στον ώμο τους κατά το γιο παγαίνουν
και τις αεροτραμπάλιζε ο άνεμος φορτωμένες
κι έλυνε τα τσεμπέρια τους κι έπαιρνε τα μαλλιά τους
κι έδερνε τα φουστάνια τους και τις σπαθοκοπούσε,
μ' αυτές αντροπατάγανε, ψηλά, πέτρα την πέτρα,
κι ανηφορίζαν στη γραμμή, όσο που μες στα σύννεφα
χάνονταν ορθομέτωπες η μια πίσω απ' την άλλη

97. Μολών Λαβέ

Μια σπιθαμή απ' το χώμα αυτό
Τα' άγιο κι ιερό δε δίνω,
Τη λευτεριά μου δεν πουλώ
Και σκλάβος δε θα γίνω.

.
Στα χέρια μου τα' αδείλιαστα
Το πιο παλιό ντουφέκι
Γίνεται για τη λευτεριά
Βροντή κι αστροπελέκι.

.
«Όχι !» φωνάζω στον εχθρό
κι ορθώνομαι λιοντάρι.
Τη λευτεριά μου όποιος μπορεί
ας έρθει να την πάρει.

98. Όταν κάνουμε πόλεμο

Όταν κάνουνε πόλεμο
η γη έχει πονόλαιμο
πονάει η καρδιά της
και κλαίνε τα παιδιά
Ενάντια στον πονόλαιμο
στον πόνο και στον πόλεμο
υπάρχει μια ασπιρίνη
άνθρωποι, πέστε: ΕΙΡΗΝΗ

99. **ΟΧΙ** (Σήμερα η Πατρίδα μας [1])

Σήμερα η Πατρίδα μας
φορεί τα γιορτινά της
κι απ' άκρη σ' άκρη αχολογούν
τα κατορθώματά της.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
«ΟΧΙ» βροντοφωνάζαν,
αψήφησαν τον κίνδυνο
και τ' άρματα αρπάξαν.
Κυνήγησαν τους Ιταλούς.
Νίκησαν! όπως πάντα
κι έδειξαν σ' όλους, τι θα 'πεί
το «ΟΧΙ» του Σαράντα.
Εχθροί, δεν θα περάσετε
ποτέ μες στην Ελλάδα,
γιατί' είναι γη της λεβεντιάς,
της Λευτεριάς λαμπάδα!

100. **ΟΧΙ** (Σήμερα η Πατρίδα μας [2])

Σήμερα η πατρίδα μας
έχει γιορτή και πάλι
Γιορτάζει υπερήφανη
μια νίκη της μεγάλης.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
απάντησαν το Όχι
και νίκησαν τους Ιταλούς
με το όπλο και τη λόγχη.
Σαν σήμερα οι Έλληνες
τους Ιταλούς νίκησαν
και την ελευθερία τους
με αίμα εκερδίσαν.

101. **ΟΧΙ** (φωνάζουν στον εχθρό)

ΟΧΙ, φωνάζουν στον εχθρό
τα ηρωικά παιδιά σου,
Πατρίδα πολυπόθητη
πάνω στα σύνορά σου.
Πέρασαν χρόνια αρκετά
από τη μέρα εκείνη,
που ο Ιταλός στη χώρα μας
μπήκε να τη μολύνει.
ΟΧΙ, τότε φωνάξανε,
πατρίδα τα παιδιά σου,
και με το ΟΧΙ πέρασε
για την Ελευθεριά σου.
Γ' αυτό το ΟΧΙ, που είπανε,
πατρίδα, τα παιδιά σου
γιορτάζουμε όλοι σήμερα
στη λεύτερη αγκαλιά σου.

102. **Πίνδος**

Πάνω στην Πίνδο της τιμής
τα μαρμαρένια αλώνια
πολέμησαν οι Έλληνες
με κρύο και με χιόνια.
Πολέμησαν για λευτεριά
του έθνους την περηφάνια
κι η δόξα τη στεφάνωσε
μ' αμάραντα στεφάνια.
Πάνω στις Πίνδου τα βουνά
προτείνοντας τη λόγχη
είπε ο στρατός μας στον Εχθρό
«δεν θα περάσεις, ΟΧΙ».

103. **Σαν την πατρίδα μου**

Σαν την Πατρίδα μου, καμιά
στον κόσμο δεν είν' άλλη,
να 'χει γαλάζιον ουρανό,
δαντέλα τ' ακρογιάλι.
Βουνά, λαγκάδια, ρεματιές
μοσχοβολούν θυμάρι.
Χρυσάφι ο ήλιος δω σκορπά
κι ασήμι το φεγγάρι.
Εδώ φυτρώνει κι η ελιά
Με τ' αργυρά τα κλώνια.
Η Δόξα εδώ γεννήθηκε
απ' τα παλιά τα χρόνια.

104. **Στη σημαία**

Σαν τη μανούλα τη γλυκιά
και σαν την Παναγία,
τόσο, Σημαία, σ' αγαπώ
και σου 'χω εγώ λατρεία.
Καθώς τ' αγέρι που φυσά
ψηλά σε ξεδιπλώνει
σαν τη γαλάζια θάλασσα
είσαι και σαν το χιόνι.
Έχεις κι ένα χρυσό σταυρό
κι είσαι γεμάτη χάρη
κι έχω χαρά να σε κρατώ
Σημαία, με καμάρι.

105. **Στην Παναγιά**

Όταν τα παλικάρια μας εκεί ψηλά στα χιόνια
μάχονταν για τη λευτεριά, τα ένδοξα εκείνα χρόνια,
αόρατο το χέρι Σου, Μητέρα του Θεού μας,
δυνάμωνε, κι εμπύχωνε τη σκέψη του λαού μας!
Το όραμα, Παρθένα μου, της άγιας μορφής Σου

κι η χάρη Παναγία μου, της μητρικής στοργής Σου,
συνόδευε, προστάτευε, κάθε πολεμιστή μας,
που έγινε ο κεραυνός του άθλιου υβριστή μας!
Στις εκκλησιές ολόθερμα άναβε το κεράκι,
με δέος και με σεβασμό το κάθε γεροντάκι,
που είχε το γιο, τον εγγονό, πάνω στο μετερίζι,
εκεί που η πατρίδα μας πάντοτε τον ορίζει.
Αγνή! Ηλιοστάλακτη! Πάναγνη! Ευλογημένη!
Σε Σε θερμή την προσευχή λέμε συγκινημένοι!
Ευγνώμονα τα χείλη μας εμπρός σου μουρμουρίζουν,
ενώ οι καρδιές τα άνθη τους, Μαρία, Σου χαρίζουν.

106. Στην πατρίδα μας

Πατρίδα μου γλυκιά
Ελλάδα μου εσύ
από τα χρόνια τα παλιά
είσαι τόσο θαυμαστή.
Τ' όνομά σου είναι γνωστό
σε όλη την Οικουμένη
η δόξα σου αθάνατη
σ' όλο τον κόσμο μένει.
Πολύ σε αγαπώ
πατρίδα μου καλή
ποτέ δε σε ξεχνώ
κι ας πάω σ' άλλη γη.

107. Στρατός ειρήνης

Ας χαρούμε την Ελλάδα
στου Χριστού το φως λουσμένη.
Μιαν Ελλάδα ευτυχισμένη
Μιαν Ελλάδα δοξασμένη.

108. **Της Ελλάδας τα παιδιά**

Στα βουνά της Αλβανίας
της Ελλάδας τα παιδιά
πολεμούνε τον εχθρό μας
όλα τους με μια καρδιά.
Πολεμούνε σαν λιοντάρια
μπρος στην πρώτη τη γραμμή
απ' το χώμα μας μην πάρει
ο εχθρός μια σπιθαμή.
Κάνουν τείχος τα κορμιά τους
μην περάσει η σκλαβιά
και προσφέρουν τη ζωή τους
για τιμή και λευτεριά.
Δε φοβούνται ούτε βόλια
ούτε χιόνι και βοριά
και την πείνα τους ξεχνούνε
πάντα για τη λευτεριά.

109. **Τιμή και δόξα**

Ας τραγουδήσουμε παρέα
τραγούδια για τη λευτεριά
και ας υμνήσουμε και πάλι
τη δόξα την παλικάριά.
Τιμή και δόξα στην Ελλάδα
που βροντοφώναξε το ΌΧΙ
Τιμή και δόξα στους φαντάρους
που με το όπλο και τη λόγχη
Πολέμησαν μέσα στα χιόνια
με μια ψυχή με μια καρδιά
κι έδειξαν ότι δε νικάνε
τα όπλα αλλά η καρδιά.

110. **Το ΟΧΙ του Σαράντα**

Στην ιστορία των λαών
σύμβολο θα' ναι πάντα
οι Έλληνες, το ΟΧΙ τους
κι ο Οκτώβρης του Σαράντα!
Τ' αηδόνι απ' την Ανατολή
και τα πουλιά απ' τη Δύση,
σ' όλο τον κόσμο τραγουδούν
κι οι ουρανοί αντιλαλούν.
Πως πάλι η `Ελλάδα μια φορά
το δρόμο για τη Λευτεριά,
το δρόμο για τη Λευτεριά
στον άνθρωπο θα δείξει!
Στης Αλβανίας τα βουνά
κι απάνω στ' άσπρο χιόνι,
της νιότης και της λεβεντιάς
ο ανθός με το αίμα της καρδιάς.
Γράφει πως πάντα εδώ θα ζει
του Λεωνίδα η ψυχή
του Λεωνίδα η ψυχή
και του Κολοκοτρώνη.

111. **Το Σαράντα**

Πάνω στης Πίνδου τις κορφές σε κάθε κόχη,
βροντόλαλο αντιλάλησε το ΌΧΙ.
Κι όλοι το ξέρουν από τότε και για πάντα,
αθάνατο πως είναι το Σαράντα!

112. **ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑ**

Σαν το αθάνατό μας κείνο Εικοσιένα
πάει τώρα άκουσμα και θε να μείνει πάντα
στους αιώνες των αιώνων το Σαράντα
της μικρής μα θείας Ελλάδας η νέα γέννα.

Με μια γνώμη, μια ψυχή και μια σκέψη

εξεχύθει σα λιοντάρι να ξεσκίσει
-δίχως τ' άμετρά του πλήθη ν' αψηφήσει-
τον εχθρό που 'ρθε τη γη μας να κουρσέψει.

Τανκς, κανόνια, πυροβόλα, άρματα μύρια
χιόνια, αγέρηδες, δεν κόβουν την ορμή μας,
Μα η Παντάνασσα είν' απάνω κι ευλογεί μας
"Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια"

113. ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΑ ΦΟΥΣΑΤΑ

Των εχθρών τα φουσάτα περάσαν
σαν το λίβα που καίει τα σπαρτά
με κανόνια τις πόλεις χαλάσαν
μας ανάψαν φωτιές στα χωριά. (δίς)

Μα οι εχθροί μας πια τώρα σκορπίσαν
και ξανάρθε για μας λευτεριά
για να φτιάξουμε τα όσα γκρεμίσαν
ας κοιτάξουμε πλέον μπροστά (δίς)

Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει
δεν τη σκιάζει φοβέρα καμμιά
μόνο λίγο καιρό ξαποστάνει
και ξανά προς τη δόξα τραβά
-πάντα τραβά-